

VAN DRIE JONGENS.

Jef Verdongen, een knaap van tien jaar, kwam uit zijn huis. De jongen was op zijn beste. Wat niet altijd gebeurde, nu toch was hij gewasschen en gekamd. Moeder had wat pommade aan zijn haar gestreken, zoodat dit blonk als een spiegel. Maar 't manneke moest ook naar de prijsuitdeeling.

Jef liep naar een huis in dezelfde straat. Daar op 't tweede woonde zijn maat Dolf Sierens.

Jef bleef bij de trap staan en riep zoo luid hij kon:

— „Dolf! Dolf! Do-o-o-o-lf!”

Geen antwoord.

Onze gast zette de handen aan den mond en blies door die trompet:

— „Dolf, Dolf... Dollef Sierens!”

Nog bleef boven alles stil.

— „Die luiaard heeft zich al weer verslapen,” gromde Jef. „'t Is altijd 't zelfde. Wacht 'k zal hem wakker fluiten.”

De jongen stak van elke hand twee vingers in den mond en... 't was alsof een trein in de gang stond te fluiten. Jefs wangen waren bol gelijk twee appels. Maar eensklaps kreeg de schuifelaar een slag op den rug. Verschrikt keek de knaap op.

— „Is me dat een lawaai!” schreeuwde eene vrouw, die een bezem in de hand hield. Daarmee had ze Jef den klap gegeven. „'t Is eene schande, om een mensch zoo te doen verschrikken,” gromde de vrouw.

Is me dat een lawaai?

— „Ik moet mijn maat roepen,” zei de jongen, die wat achteruit gestapt was uit vrees voor den bezem.

— „Trek er maar rap uit! Alloh, verstaat ge 't niet? Ge kunt in uw eigen huis gerucht maken!” sprak de vrouw weer.

En toen Jef den bezem nogmaals omhoog zag gaan, liep hij vlug op straat.

— „Zonder Dolf wil ik niet naar school,” dacht de knaap. „Maar hoe zal ik hem wekken? 'k Weet zeker, dat die langslaper nog ligt te ronken.”

't Was een moeilijk geval.

— „Ah! ik weet iets!” zei Jef bij zich zelven. „Dolf slaapt op de kamer van voren.”

Onze gast zocht eenige steentjes. Hij zou die tegen 't venster van Dolfs kamer gooien en zoo zijn vriendje wakker maken.

Hup! daar vloog 't eerste steentje! 't Kwam tegen den muur terecht. 't Tweede dan maar!

Dit raakte een venster, maar een van 't eerste verdiep.

— „Een beetje hooger,” mompelde Jef. „'t Derde zal zijn werk doen. Hup!”

Maar wat was dat? Klets, klets... nevens onzen gooier viel een waterstraal. 't Scheelde geen haar, of de knaap was doornat geweest. Kwaad keek hij omhoog! Ha! dat was laf van Dolf, hij zou er van krijgen.

Maar Jef zag niet 't gelaat van zijn vriend. 't Tweede steentje had den bewoner van 't eerste verdiep doen schrikken. En deze, een grolpot, die gauw kwaad werd, had een waterkan op Jefs hoofd willen ledigen. Gelukkig was de jongen nog juist aan dien onverwachten plasregen ontkomen.

— „Maak u zelf nat, maar mij niet, waterplasser!” riep Jef boos.

— „Als ge nog eens durft gooien, laat ik u in 't kot steken, straatslijper!” antwoordde de man. „Ruiten breken kunt gij wel, maar ruiten maken, dat is een andere zaak!”

— „Dat die Dolf nu ook zoo blijft droomen!” zei de knaap wanhopig.

— „Gaat ge vandaag naar school niet?” vroeg een jongen, die juist om den hoek draaide.

't Was Frans, ook al een vriend van Jef. „Ik heb lang op u gewacht, maar ge kwaamt niet,” zei hij nog.

— „'t Is Dolfs schuld.”

— „Dolf?”

— „Hij slaapt nog.”

— „Waarom hebt ge hem niet wakker gemaakt, domoor?”

— „Gij kunt dat gemakkelijk zeggen, maar ik mag niet in huis komen!”

— „Van wien niet?”

— „Van eene vrouw, die beneden woont... en ook niet van iemand van het eerste.”

Nu vertelde Jef, wat er al gebeurd was.

— „We zullen hem samen wekken.”

— „Durft gij?”

— „Wel ja! We moeten op onze teenen gaan. Niemand zal ons hooren.”

— „Maar de vrouw heeft een bezem met een dikken steel en de man van 't eerste wil ons doen zwemmen.”

— „Ze zullen ons niet hooren, zeg ik!” hernam Frans.

De twee jongens stapten stil als muisjes in de woning. Achter elkaar, Frans vooruit, trokken ze de trap op. Ze bleven aan den kant, opdat de treden niet zouden kraken.

Op 't eerste keek Jef schuw naar de deur. Daarachter zat die watergooier. Maar deze bemerkte

niets. En spoedig stonden de twee maten voor Dolfs kamer.

— „Hij snorkt nog, hoor maar,” zei Frans zacht.

— „Die langslaper!”

— „Maak geen lawaai, we zullen hem eens vast hebben!”

— „Ja, ik zal hem in zijn neus nijpen.”

— „Neen, ik weet iets beters.”

Frans draaide voorzichtig de kruk om. De deur piepte even. Maar Dolf bleef slapen.

Frans deed een teeken aan zijn vriend, om zich niet te roeren.

Dan haalde hij een koord uit den zak en sloeg stiltegens de deken aan 't voeteinde van 't bed omhoog.

Dolf draaide zich een beetje, maar sliep voort.

— „We zullen te laat in school zijn,” fluisterde Jef.

Maar de ander legde den vinger op den mond. Dat beteekende: „Zwijgen!”

Frans bond dan de koord aan Dolfs been. De slaper keerde zich wat om, doch werd niet wakker.

— „Onder 't bed!” gebod Frans tot Jef.

De twee bengels kropen weg. Frans trok dan aan het touw. De knapen hoorden Dolf geeuwen. Frans snakte wat harder.

— „Au! au!” riep Dolf nu.

't Was jammer dat de maatjes onder 't bed het gezicht van den langslaper niet konden zien!

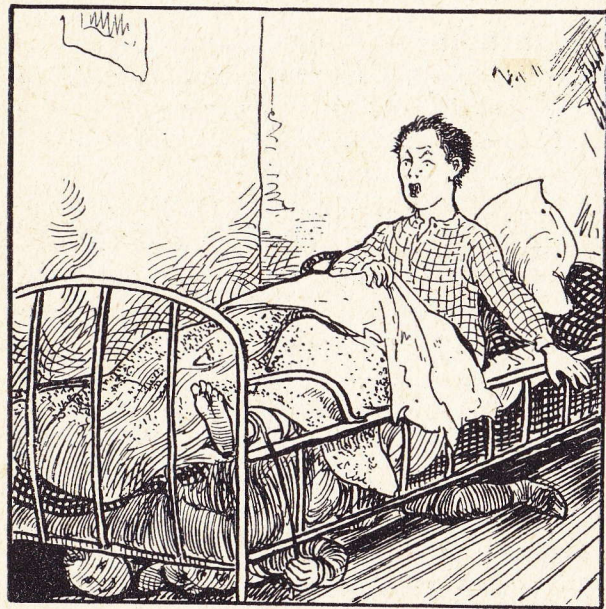
Dolf keek zoo verschrikt, als stond er een spook voor hem.

— „Au-au!” kermde Dolf weer. „Au, ze tooveren hier. Er zit een koord aan mijn been!”

Frans en Jef konden zich niet meer inhouden en schoten in een luiden lach.

— „Er zit iemand onder 't bed!” schreeuwde Dolf. „Dieven, dieven!”

— „Boe-boe-boe!” brulde Frans.

Er zit iemand onder 't bed.

— „Boe, ik kom u opeten.”

— „Ha-ha-ha-ha!” schaterde Jef.

Nu wist Dolf wie er in zijn kamer waren. Hij kende de stemmen. Haastig maakte hij het touw los, sprong uit bed en greep een gordijnrol, die in den hoek stond. Daarmee begon hij onder 't bed te koteren.

— „Nu toovert het ook!” zei hij lachend.

— „Houd op, houd op! Ge doet me zeer!” riep Frans.

— „'k Moet spoken verjagen,” plaagde Dolf.

Jef geraakte 't eerst recht. Maar hoe zag hij er uit! Zijn broek en vest zaten vol pluïsjes. Dan kwam ook Frans overeind.

— „Zijt ge kwaad?” vroeg de laatste aan Dolf.

— „Wel neen! Ge hebt er ook van gekregen, hé?”

— „Langslaper!” keef Jef. „We zullen te laat op de prijsuitdeeling komen.”

— „Kan ik er wat aan doen? Gisteravond moest ik vader helpen tot elf uur. Vader en moeder zijn dezen morgen al vroeg weggegaan en lieten mij liggen.”

— „Hadden we u niet wakker gemaakt, ge zoudt zeker geslapen hebben tot morgen?” vroeg Jef, die zijne kleeren van de stofjes reinigde.

— „Haast u nu maar!” zei Frans.

Dolf was gauw klaar.

Onder het kleeden at hij zijne boterhammen op. Moeder had die gereed gesneden.

Dolfs ouders waren arm en moesten hard werken, om hun brood te verdienen. De jongen hielp al eens mee. Gisteravond had hij een kar voortgetrokken, die zijn vader stak. En maar laat waren ze thuis gekomen. Geen wonder, dat de knaap niet vroeg wakker werd.

Maar nu was hij gereed.

— „We gaan,” zei Frans.

De man van 't eerste had al dat gerucht gehoord en stond aan zijn deur.

De jongens gingen de bovenste trap af. Dan zag Jef den waterklasser. Hij durfde niet verder gaan.

De man had hem ook bemerkt.

— „Ah, daar is de steenengooier, de ruitenbreker,” zei hij.

— „Ik heb geen ruiten gebroken,” antwoordde Jef.

— „Neen, maar 't scheelde toch niet veel. Ik wil nu eens voelen of uw broekske nog al dik is!”

Jef wist wel, wat de man bedoelde. Hem een pak slaag geven! En onze maat hield daar niet van!

Wat dan te doen? Hij moest toch naar de prijsuitdeeling! 't Was een lastig geval.

— „Waarom wilt ge hem slaan?” vroeg nu Dolf.

— „Dat gaat u niet aan! Gij zijt ook een deugniet. Ik zal het vanavond eens aan uwe ouders zeggen, dat ge daar juist zoo'n lawaai gemaakt hebt.”

— „Laat ons door!” zei Frans.

— „Gij tweeën moogt gaan, maar die steenengooier geraakt niet voorbij mijne deur zonder dat ik even zijn broekske verwarm.”

— „We zijn drie maten en de een vertrekt niet zonder den ander,” hernam Frans. „Laat ons alle drie door!”

— „Neen! Al zijt ge voorzeker drie schavuiten, vandaag moet ik er toch maar een straffen.”

— „We zullen ons verdedigen,” zei Frans.

Hij ging in Dolfs slaapkamer en keerde terug met de gordijnrol.

— „Kom maar af!” riep hij. „Ge denkt toch zeker niet, dat we bang zijn van u.”

Frans ging moedig op den man toe.

Deze greep met zijne twee handen den rol.

„Vooruit!” zei de dappere jongen tot zijne maten.

Jef en Dolf vlogen weg, de trap af...

Frans liet de gordijnrol los en snelde ook naar beneden. Hij gleed zelfs van de laatste treden, zoo wild was hij. Maar dat deed geen zeer. Bah! zoo'n kleinigheidje!

De man van 't eerste stond nog verwonderd met de gordijnrol in zijne handen. De bengels hadden hem vast gehad!

En wat moest hij nu met dat ding aanvangen?

— „Ik zal de rol maar terugbrengen,” gromde hij kwaad. „Anders zeggen ze nog, dat ik ze gestolen heb.”

De jongens hadden veel plezier. Jef en Dolf noemden Frans een slimmen gast!

— „Maar de rol?” zei Dolf dan. „Als moeder ze niet vindt, zal 't er leelijk op zitten!”

— „Zeg, dat ze bij dien vent van 't eerste is!” ried Frans. „'t Is immers de waarheid.”

— „En nu loopen, mannen!” riep Jef.

— „'t Is voorzeker al heel laat.”

Gelukkig stond de school niet ver.

De knapen vlogen vooruit.

Op den hoek der straat hing aan den muur een klok.

— „Kwart voor tien,” zei Frans, naar het uurwerk kijkende. „En de prijsuitdeeling begint maar om tien uur.”

— „Tijd genoeg!” juichte Jef.

Neen, de jongens behoefden niet meer te loopen.

Op 't gemak stapten ze naar school, waar ze hun prijs gingen ontvangen.

En na de prijsuitdeeling vacantie.... groote vacantie!

Was 't niet om van blijdschap uit hun vel te springen! En de knapen dachten er niet aan, dat ze op 't eind der vacantie weer naar de school zouden terug verlangen.

's Avonds vertelde Jef de grap aan zijn vader. De snaak schudde nog van 't lachen, als hij er aan dacht, hoe Dolf „Au, au!” riep.

Maar vader zei, dat hij nooit iemand mocht laten schrikken. Daarvan zijn kinderen en ook groote menschen ernstig ziek geworden.

Jef en Frans zorgden, dat ze uit de handen bleven van den man, die op 't eerste woonde. Want ze begrepen, dat die nog wat voor hen bewaarde. En onze maatjes hielden niet van zulke geschenken!

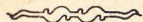
A. HANS

Van Drie Jongens

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

A. HANS.

VAN DRIE JONGENS

EN ANDERE VERHALEN.

ZACHTE EN ZEKER
AL OP DE BEEK.

-LODEWIJK OPDEBEEK-
BOEKHANDELAAR - UITGEVER
- - - - ANTWERPEN - - - -